

คำวินิจฉัยของ พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๐/๒๕๔๗

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ กรณีนายวิฑูรย์ ภัทรเลาหะ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ

สรุปข้อเท็จจริง

๑. ผู้ถูกร้อง ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๕ ตามคำสั่งวุฒิสภาที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕ ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินครั้งแรกต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. (กรณีเข้ารับตำแหน่ง) เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ต่อมาผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน กรณีพ้นจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๓ การยื่นบัญชีทั้ง ๒ ครั้ง ยื่นไม่ครบถ้วน ต่อมาใกล้จะครบกำหนด ๑ ปี นับแต่ผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่ง ผู้ถูกร้องได้รับการแจ้งเตือนจากผู้คืนเคยให้แจ้งบัญชีทรัพย์สินอีกครั้งหนึ่ง ผู้ถูกร้องจึงได้นำหลักฐานการแจ้งบัญชีทั้งสองครั้งก่อนมาตรวจดูพบข้อบกพร่องที่แจ้งไว้ไม่ครบจึงรีบรวบรวมหลักฐานบัญชีทรัพย์สินทั้งหมดแจ้งคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพิ่มเติม รวม ๒ ครั้ง คือเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๔ และวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ ครบถ้วน

๒. ต่อมาปลายเดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกร้องได้รับหนังสือของสำนักงาน ป.ป.ช. ฉบับที่ ปช. ๐๐๐๕.๐๒/๗๖๕ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ เชิญตัวไปชี้แจงด้วยตนเอง ผู้ถูกร้องให้ความร่วมมือไปชี้แจงด้วยตนเองตามนัดหมาย เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๕

๓. คณะกรรมการ ป.ป.ช. ประชุมครั้งที่ ๔๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ มีมติ ๘ เสียง ว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน กรณีเข้ารับตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่งทางการเมืองต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ จึงยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ขอให้วินิจฉัยชี้ขาด

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ และห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง

๔. ผู้ถูกร้องยื่นคำร้องชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๖ ว่า ผู้ถูกร้องเป็นข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๖๑ (๓) จึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน ฯ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งทางการเมืองก่อนรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ประกาศใช้ เมื่อรัฐธรรมนูญประกาศใช้แล้ว ผู้ถูกร้องจึงได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ ในการแจ้งบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน ฯ ครั้งแรกกรณีเข้ารับตำแหน่ง และแจ้งบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน ฯ ครั้งที่ ๒ หลังพ้นจากตำแหน่งทางการเมือง แต่การแจ้งครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ยังแจ้งไม่ครบถ้วน ครั้นใกล้ครบกำหนด ๑ ปี หลังพ้นจากตำแหน่ง ซึ่งผู้ถูกร้องมีหน้าที่ต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สิน ฯ อีกจึงได้ตรวจดูบัญชีที่แจ้งครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ โดยละเอียดพบว่า มีข้อบกพร่องจึงได้แจ้งบัญชีเพิ่มเติมของครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ อีกจำนวน ๒ ครั้ง (วันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๔ และวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔) จนครบ ต่อมาอีกประมาณ ๘ เดือน ผู้ถูกร้องได้รับหนังสือของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ไปชี้แจงกรณีแจ้งบัญชีทรัพย์สิน ฯ และผู้ถูกร้องก็ให้ความร่วมมือไปให้ถ้อยคำ ครั้นวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยคะแนนเสียง ๘ เสียงมีมติแจ้งข้อกล่าวหาผู้ถูกร้องและร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ตามคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกร้องต่อสู้ว่าการแจ้งครั้งแรกไม่ได้ตรวจรายละเอียด เพราะให้เจ้าหน้าที่บัญชีของบริษัท ท่อน้ำไทย ฯ ซึ่งเป็นของผู้ถูกร้องเป็นผู้จัดทำ ต่อมาเมื่อพ้นจากตำแหน่งแล้วและครบกำหนดต้องแจ้งหลังจากพ้นตำแหน่งครบ ๑ ปี มีผู้มาเตือนจึงตรวจสอบเห็นว่ายังบกพร่องอยู่ จึงแจ้งทรัพย์สินเพิ่มเติมในครั้งที่ ๓ และครั้งที่ ๔ จนครบ โดยที่ผู้ถูกร้องไม่จงใจหลีกเลี่ยง เนื่องจากผู้ถูกร้องเป็นนักธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จสูงในธุรกิจของตนจึงมีทรัพย์สินมาก อาจจะรวบรวมทรัพย์สินได้ไม่ครบ

๕. ข้อเท็จจริงและหลักฐานจากการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญมีดังนี้

๕.๑ ครั้งที่ ๑ การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเมื่อเข้ารับตำแหน่งของผู้ถูกร้อง (๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๐) รวมราคาเงินฝากและที่ดิน (มูลค่าทรัพย์สิน) ๑๘๒,๘๖๒,๒๑๓.๗๒ บาท ทรัพย์สินของคู่สมรสแจ้งว่าไม่มี ผู้ร้อง (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ตรวจพบทรัพย์สินส่วนตน (ของผู้ถูกร้อง)

รวมเป็นเงิน ๘๘๔,๘๒๕,๓๗๖.๐๖ บาท ความแตกต่างจากบัญชีที่แจ้งน้อยกว่าที่ผู้ร้องตรวจพบ รวมเป็นเงิน ๗๐๑,๕๖๓,๑๖๒.๓๔ บาท และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตรวจพบเงินฝากของกลุ่มสมรส ผู้ถูกร้อง จำนวน ๑,๑๕๔,๔๓๕.๘๔ บาท

๕.๒ ครั้งที่ ๒ กรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเมื่อพ้นตำแหน่ง (๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓) ทรัพย์สินส่วนตนรวมเป็นเงิน ๑๘๓,๒๐๔,๔๕๑.๕๑ บาท ของกลุ่มสมรสแจ้งว่าไม่มีแต่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตรวจพบทรัพย์สินส่วนตนของผู้ถูกร้องรวมเป็นเงิน ๔๗๕,๓๐๑,๕๑๘.๒๐ บาท ความแตกต่างระหว่างทรัพย์สินที่แจ้งน้อยกว่าที่ตรวจพบรวมเป็นเงิน ๒๙๒,๐๙๗,๔๖๖.๖๙ บาท และตรวจพบเงินฝากของกลุ่มสมรสจำนวน ๕๓๕,๑๔๐.๕๒ บาท

๕.๓ ครั้งที่ ๓ และครั้งที่ ๔ ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๔ และวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ (หลังจากพ้นตำแหน่ง ๑ ปี) โดยแสดงรายการทรัพย์สินของตนรวมเป็นเงิน ๒,๑๓๒,๘๕๒,๗๕๒.๘๕ บาท และแจ้งของกลุ่มสมรส รวมราคาทรัพย์สิน ๗๔,๒๐๒,๗๔๔.๖๕ บาท รวมแล้วผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินทั้งหมด (ยื่นไว้เดิม รวมกับเพิ่มเติมอีก ๒ ครั้ง) เป็นเงิน ๒,๓๑๖,๐๕๗,๒๐๔.๓๖ บาท

๖. ประเด็นที่ผู้ถูกร้องต่อสู้ว่า ผู้ร้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินเพิ่มเติม มากล่าวหาผู้ถูกร้องเอง นั้น ผู้ร้องมีหลักฐานปรากฏชัดว่าผู้ร้องก็ได้มีกระบวนการ สืบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความถูกต้องของบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้อง และผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองคนอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน และดำเนินการสืบหาข้อเท็จจริงดังกล่าวก่อนที่ผู้ถูกร้องจะได้ยื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเพิ่มเติมด้วย ซึ่งปรากฏหลักฐานเป็นเอกสารหลายฉบับจาก หลายที่มา คือ หนังสือจากธนาคารเอเซียฯ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ และธนาคารกสิกรไทยฯ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๑ ซึ่งอ้างหนังสือของสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ขอให้แจ้งบัญชีเงินฝากของ ผู้ถูกร้องตรงกันและเมื่อพิจารณาจากทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ร้องตรวจพบ ก็ปรากฏว่าเป็นเพียงทรัพย์สิน บางส่วนของทรัพย์สินทั้งหมดของผู้ถูกร้องที่ไม่ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินไว้เท่านั้น โดยยังมีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องอีกมากที่ผู้ร้องยังตรวจไม่พบ และผู้ถูกร้องได้ยื่นเพิ่มเติม ในภายหลัง แต่ผู้ร้องก็มิได้นำรายการที่ผู้ถูกร้องยื่นมาภายหลังนั้นเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ โดยผู้ร้อง ใช้ข้อมูลของตัวเองเป็นสำคัญในการพิจารณา และเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ หากได้ใช้ข้อมูลของผู้ถูกร้อง

ที่ได้ยื่นเพิ่มเติมใหม่ และข้อมูลที่ผู้ร้องตรวจพบนั้น ส่วนใหญ่มีหลักฐานการตรวจพบเกือบทุกรายการ จึงเห็นว่า ข้อต่อสู้ของผู้ถูกร้องฟังไม่ขึ้น

ข้อวินิจฉัย

๑. การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ร้องในครั้งแรกนั้น ผู้ร้องได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินน้อยกว่าที่ตนเองมีอยู่จริง ทั้งตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตรวจพบภายหลัง และตามที่ได้ยื่นเพิ่มเติมเป็นสัดส่วนที่มาก กล่าวคือ

๑.๑ ทรัพย์สินที่เป็นตัวเงินมีอยู่ทั้งหมด ประมาณสองพันล้านบาท แต่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเพียงประมาณแปดสิบล้านบาท เท่านั้น

๑.๒ ทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน มีมูลค่าประมาณสองร้อยกว่าล้านบาท แต่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินมาประมาณเพียงหนึ่งร้อยล้านบาท

๑.๓ ทรัพย์สินและหนี้สินของคู่สมรส ระบุในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินว่าไม่มีทรัพย์สินแต่อย่างใด

๒. การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเพิ่มเติมของผู้ร้อง ได้ดำเนินการหลังจากครบกำหนดที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเมื่อพ้นตำแหน่งแล้วเป็นเวลากว่าหนึ่งปีอีกด้วย

๓. พิจารณาแล้วเห็นว่า จำนวนทรัพย์สินที่ผู้ร้องแสดงในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ นั้น แตกต่างในสาระสำคัญอย่างมากกับทรัพย์สินที่มีอยู่จริง จนไม่อาจที่จะเป็นข้อแก้ตัวได้ว่า เป็นการรวบรวมทรัพย์สินไม่ครบทั้งหมดหรือขาดตกบกพร่องในรายละเอียดได้

อีกประการหนึ่งผู้ร้องประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของตนอย่างมาก ย่อมต้องรู้ว่าทรัพย์สินของตนมีอยู่จำนวนมากเพียงใด และต้องมีการตรวจสอบอยู่เสมอในทุกช่วงเวลาว่าทรัพย์สินของตนยังคงอยู่เท่าใดมีผลกำไร หรือได้ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าใด อันเป็นปกติของการประกอบธุรกิจ มิฉะนั้นจะประสบความสำเร็จในอาชีพของตนไม่ได้แน่นอน ดังนั้นการให้เลขานุการเป็นผู้รวบรวมและกรอกบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินให้ แล้วเสนอให้ตนเองลงชื่อรับรองเพื่อยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้องย่อมต้องตรวจดูเห็นผิดปกติจากทรัพย์สินที่มีอยู่จริงโดยแท้ แต่ก็ยัง

ปล่อยให้บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นนั้น เป็นไปโดยไม่ถูกต้อง อันปฏิเสธไม่ได้ว่าตนเองไม่มีเจตนาไม่แจ้งรายการทรัพย์สินตามที่มืออยู่จริง

จากหลักฐานข้อเท็จจริงแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินในส่วนของตนด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงอันควรแจ้งให้ทราบ ไม่มีเหตุผลหรือหลักฐานอื่นใดอันควรสงสัยหรือแก้ตัวให้สามารถฟังได้ การแจ้งเพิ่มเติมครั้งที่ ๓ และครั้งที่ ๔ จนครบถ้วนนั้นเป็นการกระทำภายหลังครบ ๑ ปี ไปแล้ว ย่อมเป็นเหตุผลที่เบาบางไม่สามารถจะหักล้างหรือยืนยันได้ว่าการแจ้งครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ นั้น เพราะผิดพลาดบกพร่อง เข้าใจผิดหรือขาดเจตนาแต่อย่างใด

๔. ผู้ถูกร้องมิได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของกลุ่มสมรสมาเลย (ครั้งที่ ๑, ๒) โดยแจ้งว่าคู่สมรสไม่มีทรัพย์สินและหนี้สินใด ๆ แม้จะยื่นแสดงภายหลัง (ครั้งที่ ๓ และครั้งที่ ๔) แต่ก็เกินกำหนดที่ต้องยื่นไปนาน ซึ่งเข้าองค์ประกอบของมาตรา ๒๕๕ แล้ว ก็ถือว่าไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของกลุ่มสมรสตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑

ทั้งนี้ผู้ถูกร้องเองก็รู้หรือควรจะได้รู้บ้างว่า คู่สมรสนั้นน่าจะมีทรัพย์สินอยู่บ้างเพียงไร ไม่น่าจะถึงกับไม่มีทรัพย์สินและหนี้สินใด ๆ ที่ต้องแสดงเลย เพราะตามข้อเท็จจริงแล้วคู่สมรสมีทรัพย์สินมูลค่ากว่าเจ็ดสิบล้านบาท การที่ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินทั้งสองครั้งว่าคู่สมรสไม่มีทรัพย์สินใด ๆ เลยนั้น ย่อมเห็นได้ชัดว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงอันควรแจ้งให้ทราบในส่วนบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของกลุ่มสมรส

อนึ่ง ผู้วินิจฉัยเคยมีความเห็นว่า “จงใจ” ย่อมหมายถึง “เจตนาพิเศษ” คือมีเจตนาเพื่อตระเตรียมการ เพื่อใช้อำนาจจากตำแหน่งหน้าที่ในทางมิชอบด้วย โดยผู้ถูกร้องต้องมีหน้าที่พิสูจน์ความสุจริตด้วยการแสดงหลักฐานให้ปรากฏชัดแจ้ง ปราศจากข้อสงสัยว่า เป็นเรื่องของการเข้าใจผิด หลงลืม บกพร่อง หรือประมาทเกินเลื่อ อันแสดงถึง “ความสุจริตใจ” โดยแท้จริง แต่ผู้ถูกร้องมิได้ดำเนินการให้เกิดความโปร่งใสชัดเจน เพราะได้แสดงความจริงใจต่อเมื่อได้พ้นจากตำแหน่งไปแล้ว (แจ้งเพิ่มเติมให้ครบถ้วนเมื่อทราบภายหลังพ้นตำแหน่งไปแล้วกว่าหนึ่งปี) ซึ่งเป็นการแจ้งทรัพย์สินเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายเมื่อถูกตรวจสอบพบความผิดแล้ว ไม่สามารถจะแสดงให้เห็นได้ว่า การแจ้งบัญชีทรัพย์สินในครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ นั้น เป็นการแสดงเจตนาบริสุทธิ์หรือสุจริตใจในการเข้าไป

ปฏิบัติหน้าที่ทางการเมือง จึงพิสูจน์ไม่ได้ว่า “ไม่จงใจ” โดย “สุจริตใจ” หรือด้วย “ใจบริสุทธิ์” ประกอบกับศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๕/๒๕๔๔ และ ๒๐/๒๕๔๔ ว่า “จงใจ” ย่อมมีความหมายว่า รัฐธรรมนูญประสงค์ให้เห็นว่า มีพยานหลักฐานที่ชัดเจนหรือปราศจากข้อสงสัยอันสมควรมาแสดง

การกระทำของผู้ถูกร้องอยู่ในข่าย “จงใจ” ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงพิจารณาได้ว่า นายวิฑูรย์ ภัทรเลาหะ ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ เนื่องจากผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งทางการเมือง เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ดังนั้นวันที่พ้นจากตำแหน่งคือวันที่พ้นจากตำแหน่งตามความเป็นจริง ผู้ถูกร้องจึงต้องห้ามไม่ให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลาห้าปีนับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓

วินิจฉัยว่า นายวิฑูรย์ ภัทรเลาหะ ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลาห้าปีนับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ